

Галерия Sariev Contemporary, Пловдив

представя:

HALF-LIFE

Стефан Николаев

самостоятелна изложба

11 май – 30 юни

куратор Емил Урумов

11 май (събота), 18:30 часа, Галерия Sariev Contemporary

Официално откриване на изложбата в присъствието на автора и куратора

11 май (събота), 17:00 часа, artnewscafé, Пловдив

разговор със Стефан Николаев и куратора Емил Урумов, представяне на каталога "One for the Money, Two for the Show"

“Half-Life” е първата самостоятелна изложба на Стефан Николаев (р. 1970, София) в Sariev Contemporary. Изложбата, която може да бъде разгледана между 11 май и 30 юни, представя селекция от нови произведения и знакови творби на живеещия в Париж и София художник.

В деня на откриването в artnewscafé в Пловдив ще се проведе разговор между Стефан Николаев и куратора на изложбата Емил Урумов, в рамките на който ще бъде представен каталогът на Николаев “One for the Money, Two for the Show” (Presses du Réel, Франция, 2013, френски/английски, 240 стр., с текстове на Яра Бубнова, Пол О’Нийл и Емил Урумов).

Текстът към изложбата е на Емил Урумов.

Не без ирония – често срещано оръжие (на труда) при Николаев – “Half-Life” си поставя за цел да намери скулптурна развързка на многобройни обществени теми, между които: останките от лична свобода в съвременното потребителско общество, насилието като легитимно платежно средство в социалните отношения и възможните взаимовръзки (или къси съединения) между личната история и големите исторически и художествени разкази.

Заглавието на изложбата, което в ядрената физика означава периода на полуразпад на радиоактивните елементи, произтича от желание за деконструкция на ретроспективния изложбен формат и едновременно с това обобщава шизофренната раздвоеност на съвременното ни между желанието за прогрес и хроничната културна и икономическа посредственост¹. Без перспектива за холивудски хепиенд, представените в “Half-Life” творби поставят под въпрос смисъла от обитаването на вододелната линия между илюзията за перманентен растеж и реалността на обществения упадък.

Пример за това е *Untitled (Hammer)* (2012) – отправяне към зората на човечеството, напомнящо прочутата първа сцена на филма “2001: Космическа одисея” на Стенли Кубрик, в която група праисторически маймуночовеци откриват свойствата на парче животинска кост –

¹ Заглавието е и игра на думи с възрастта (преполовен живот) и с влошеното качество на съвременния живот (полу-живот).

първо като инструмент, а след това и като оръжие за териториално надмощие над съседно племе. Сцената завършва с преход, в който костта се превръща в космически кораб, подсказвайки паралели с технологично развитото бъдеще на човечеството.

Подобно на Кубрик, Николаев насочва вниманието ни към темата за насилието като елемент на всяка форма на цивилизация. Изборът на бронз поставя умишлен акцент върху значението на този материал за развитието на човечеството – още от ранните му употреби далеч от добивните кариери, довели до възникването на търговията и разграничаването на функционалната от разменната стойност. В последствие, първите търговски пътища и натрупването на богатство на местно ниво се превръщат в предпоставки за водене на войни и изграждане на укрепления, и допринасят за социалното разслояване на обществата. Едновременно с това бронзът се превръща в предпочитан скулптурен материал още в Античността – една предполагаемо благородна възпоменателна употреба, която обаче е подчинена на политически, църковни и търговски властови съображения.

Като съвместява тези две отделни, но взаимосвързани употреби, бронзовият чук на Николаев подчертава сложността на човешките отношения, които, макар да се стремят към изтънченост, запазват унаследената си свързаност с примитивното и насилственото.

В съседство с бронзовият чук се намира неонът **Repeat After Me** (2013), създаден специално за изложбата – приглушен коментар на изчезващата лична свобода в съвременното общество. Иронично е, че тази работа може да бъде видяна и като мнемоничен инструмент за справяне с влошаващата се социална среда – просто повтаряй след мен: Good, better, best. Last, lost, lust...

Двете работи са показани на фона на специално построена за изложбата нова фасада на Sariev Contemporary, която напомня витрина на магазин. Така бизнесът на г-н Николаев е подплатен със сигурността на тухлите и хоросана – неоценим актив във времена на икономическа криза. Вътре в галерията обаче вниманието се пренасочва към твърдата валута чрез позлатения банкомат в **Cry Me A River** (2009).

Все така позлатени, но и по-драстични са мерките, предприети в следващата работа на Николаев – **What Does Not Kill You Makes You Stronger** (2013). Позлатените бокали-черепи ни връщат далече в миналото към прочутата чаша на Хан Крум, изработена от главата на сразения му противник – византийския император Никифор I. Все пак, като изключим тази екстравагантност, както знаем от учебниците Крум бил привърженик на въздържанието и въвел безмилостна забрана върху алкохола цели единнаесет века преди Сухия режим в САЩ през 20-те години на XX век.

В последната работа – **I hate America and America hates me** (2009/2013) – Николаев руши стари идоли. Фигурата на койот е заиграване с прочутия пърформанс на Йозеф Бойс, който при първото си и единствено посещение в САЩ прекарва три дни в компанията на див койот. За разлика от пърформанса от 70-те години обаче, работата на Николаев не се занимава с желанието за помиряване на природата и технология, нито се опитва да преоткрие парадигмалния за САЩ образ на свободата от необятните американски равнини. Малката фигура с филцова одежда и бастун е по-скоро коментар върху един неразрешим парадокс: дивият койот, символ на американските индианци, се е превърнал във вечен неудачник, напомнящ Койота от едноименната анимационна серия на Текс Ейвъри или Вълка в производния съветски еквивалент “Ну, погоди!”.

Емил Урумов, април 2013

Стефан Николаев (р. 1970, София) завършва Художествената гимназия в родния си град (1983-1988), Парижката академия за изящни изкуства (1988-1994) и Уинчестърската школа по изкуства (1992), Англия. Живее в Париж и София. Имал е множество самостоятелни изложби, сред които: *Holy Spirit Rain Down*, в центъра за съвременно изкуство *Les Eglises, Chelles*, Франция (2010); *New Works Old Dreams*, Галерия Michel Rein, Париж (2010); *Come to Where the Flavour is*, ССА, Глазгоу (2006); *Balkanton*, ATA Gallery София (2004). Негови творби са участвали и в многобройни колективни изложби, включително: *Beyond Credit*, Antrepo 4, Истанбул 2010; *Periodic Table*, 2009; *Verstehst du das? Neue-Medien-Kunst aus Südosteuropa*, Ausstellungshalle zeitgenössische Kunst, Мюнстер, 2006; *Joy*, Casino Luxembourg, Люксембург, 2005; *Prosismic*, Espace Paul Ricard, Париж, 2004; *A Shot in the Head*, Lisson Gallery, Лондон (2001); *ZAC*, Arc/Musée d'art moderne de la Ville de Paris, Париж, 1999; *Côte Ouest – Global Motion*, University Art Museum, Contemporary Arts Forum, Santa Barbara; *Andere Sichten, In Vitro and Altro/Field*, Kunsthau, Цюрих (1999); *Multiples*, Temple Bar Gallery, Дъблин, Ирландия. През 2007 г. Николаев представя България на Венецианското биенале (заедно с Иван Мудов и Правдолюб Иванов). Същата година участва и в Лионското биенале, а през 2004 – в Биеналетата в Гуангджу, Корея и Цетинье, Черна Гора. Негови работи са показвани в арт изложенията ArtBasel, FIAC, The Armory Show, ARCO. За участието си в 4-тото Биенале в Цетинье Николаев получава наградата за изкуство на ЮНЕСКО.

Емил Урумов (р. 1979, Пловдив) завършва магистърска степен по визуални изкуства и музейна дейност в Университета Париж 8 – Сен-Дени (2005) и професионална магистърска степен по кураторски науки в Университета Париж 1 Пантеон-Сорбон (2009). Асистирал е на кураторите Ханс Улрих Обрист (Serpentine Gallery, 2009-10), Одил Бюрлюро (Musée d'Art moderne de la Ville de Paris, 2009), Пиер Бал-Блан (Centre d'art contemporain de Brétigny, Парижки регион, 2011-12) и има опит като асистент-галерист в GB agency в Париж (2010) и отдела за културно наследство / обществени програми в МАМСО (Женева, 2011-12). Участва в кураторски резиденции в Цюрих, Женева и Сао Пауло. Урумов е курирал и съ-курирал изложбите: *There is as yet insufficient data for a meaningful answer* (арт център Villa du Parc, Анмас, Франция), *Déjà Lu* (2011, по темата за жаргона на пресъобщенията), *Paper Jam #1* (2010, Париж, принтирана изложба), *Paper Jam #2* (2012-), *Projection* (пътуваща видео изложба, 2010-11) и *A la limite* (2009, Париж, галерия Journiac). Автор е на текстове за изложбата на Стефан Николаев в арт-центъра Les églises в Chelles (Париж област) и за каталога на Николаев *One For the Money, Two for the Show*. В момента работи върху изложбата *Принципът Галапагос* в Palais de Tokyo (Париж, юни 2013). Професионалните му интереси и изследвания са свързани с възможните проходи между ролите на куратора и твореца, необичайните формати на кураторство, взаимовръзката между език и изкуство, и пара-текстовете, съпровождащи изложбите на съвременно изкуство, като критическото писане и пресъобщенията.